

nen efter hans Forslag kun skulde gælde i 5 Aar, medens den efter vort Forslag skulde gælde for Fremtiden. Det ærede Medlem mente, at hans Forslag ikke vilde kunne gennemføres her nede i Folketinget, og at jeg skulde have sagt noget i denne Retning. Det tror jeg ikke, i alt Fald er det ikke min Mening. Det ærede Medlems Forslag, der medfører en Udgift paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., kunde maaske nok gennemføres her nede i Folketinget; min Tvivl gjaldt hele den danske Rigsdag. Den kan ikke, i alt Fald ikke for Øjeblikket, enes om at vedtage et saadant Forslag. Og det ærede Medlem maa sikkert give mig Ret i den Opfattelse, at det slet ikke kan tænkes muligt, at vi kunde gaa op til Landstinget med et Forslag, der paa en Gang fastsatte en Minimalløn paa 3 Kr. og samtidig krævede en aarlig Udgift paa $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., med Forventning om at faa det vedtaget. Der er næppe et eneste Medlem i denne Sal, der overhovedet tror det.

Formanden (Sofus Høgsbro): For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) Ordet.

K. M. Klausen: Om hvorvidt et Spørgsmaal som dette kan indføres paa Finansloven eller ikke, skal jeg tillade mig at oplyse den ærede Ordfører, at der for to Aar siden paa Finansloven blev givet et Lønningstillæg til en stor Klasse Arbejdere paa 10 Øre pr. Dag. Det blev i alt til 98,000 Kr., og det lykkedes dog at gennemføre denne Sag paa Finansloven. Deraf kan det ærede Medlem se, at den Slags Spørgsmaal meget vel kan gennemføres paa Finansloven. Kan man saaledes gennemføre 98,000 Kr. til en forøget Arbejdsløn, hvorfor skulde man saa ikke ogsaa kunne gennemføre der de 250,000 Kr., som den ærede Ordfører her foreslaar? Det drejer sig jo ikke her om Størrelsen men kun om, hvorvidt man er enig i Princippet. Er man det, kan noget saadant meget vel gennemføres.

Finansministeren (Hørring): Over for den Fejl i Bygningen af Lovforslaget, som jeg havde paavist, at efter Forslaget kom den hidtilværende Lønningslov og det her foreslaaede Lønningstillæg til at hvile paa et forskelligt Grundlag, har den ærede Ordfører bemærket, at det er Forslagsstillernes Mening at holde fast ved den hidtilværende Ordning, saa at man vilde gøre den i en vis Forstand lovbestemt,

man vil fiksere den i Fremtiden. Det har man imidlertid ikke opnaaet i Forslaget. Men er det det, man vil, kan jeg kun dertil svare, at saa kan jeg ikke paa nogen Maade følge med. Jeg tror ogsaa, at de ærede Forslagsstillere ville, naar de undersøge Sagen nærmere og se, hvad det er for en Opgave, de her have stillet sig, komme til det Resultat, at det er en Opgave, der slet ikke kan løses. Naar den ærede Ordfører henviste til, at det skulde være Administrationen, der bestemte Emolumenterne, og føjede til, at han havde Tillid til Administrationen og jeg ikke, saa vil jeg sige, at det er ligegyldigt, om den ærede Ordfører eller jeg har Tillid til Administrationen, thi det er ikke det, der er Spørgsmaal om, men om, hvorvidt vedkommende Arbejdere have Tillid til Administrationen, naar denne skal fastsætte Værdien af disse Emolumenter. Og det tvivler jeg om, at Arbejderne virkelig ville have. En Udtalelse af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) giver mig blot Anledning til at udtale, at jeg skal gaa i Gang, saa snart det er muligt, med den Undersøgelse, jeg har stillet i Udsigt. Det er ikke umuligt, at de Besvarelser, som saaledes ville blive indhentede mange Steder fra af Administrationen, for en Del ville komme ind saa tidligt, at man allerede paa Finansloven i Aar kan søge Hjemmel til en Forhøjelse af vedkommende Arbejderes Lønning, men givet er det, at Spørgsmaalet i sin Helhed kan ikke blive løst i Aar. Det maa for en meget væsentlig Del henstaa til Løsning til næste Aar.

Jeg har været mig bevidst, at jeg ved de Udtalelser, jeg er fremkommen med i Dag, har maattet vække Forhaabninger ude omkring blandt Statens Arbejdere, og jeg har netop paa den Grund haft megen Betænkelighed ved at fremkomme med disse Udtalelser, da jeg er sikker paa, at disse Forhaabninger for en stor Del ville blive skuffede. Men da hele dette Spørgsmaal om Lønningsforhøjelse for de daglønnede Arbejdere er blevet rejst i Forvejen — det er jo ikke mig, der har rejst det, det er blevet rejst her i Salen baade af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) paa Finansloven og nu af de ærede Forslagsstillere ved dette særlige Forslag — saa har jeg ment, at det dog var rigtigst, at ogsaa jeg tilkendegav min Stilling til Sagen, og lovede den Undersøgelse, som skal blive foretagen, uagtet jeg meget vel ser, at det vil kunne drage uheldige Følger efter sig.